

[Svend Andersen (Roskilde amt).]

komme til at holde, i hvert fald ikke hvis et sådant tv 2 blev drevet efter forretningsmæssige principper. Det er bevist, at man i mange andre lande kan lave tv betydelig bedre og betydelig billigere, end man gør i Gyngemosen.

Ministeren er forholdsvis positiv over for et nordisk radio- og tv-samarbejde. Jeg deler ikke denne positivisme. Svensk tv er godt nok lidt mere underholdende end dansk tv, men til gengæld næsten lige så ensrettet i venstreorienteret retning som dansk tv. Regional-tv tror jeg ærlig talt heller ikke, dette land er stort nok til, og det er efter vores opfattelse ikke ad den vej, monopollet skal brydes. Så længe vi har dette afskyelige monopol, er der ikke nogen grund til efter vores opfattelse at opretholde licensbureaukratiet. Vi er altså derfor for en gangs skyld enige med ministeren.

Hvad angår radio- og tv-spredning til søfarende, har vi efter vores opfattelse en langt bedre løsning end den tågesnak, ministeren præsterer i sin redegørelse. Vi har som bekendt fremsat lovforslag, der løser dette problem.

Vi mener, at politisk styring af et så vigtigt monopol som tv- og radiomonopolet er rigtigt. Hvis der var fri konkurrence med mange tv-sendere, ville vi ikke gå ind for politisk styring. I tilfælde af, at der skulle foreligge en monopollignende tilstand, f. eks. i form af to tv-sendere el. lign., ville vi også foretrække en politisk styring. Vi må derfor tage skarpt afstand fra de forsøg, der fra SFs og socialdemokratiets side er blevet gjort på at styrke henholdsvis radioens medarbejdere og regeringens embedsmænd på bekostning af det folkevalgte element.

Vi vil i den kommende tid søge tilslutning til disse synspunkter, og forhåbentlig får vi det fra et flertal i dette ting.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Kulturministeren har valgt at indlede sin redegørelse med nogle betragtninger om kulturpolitiske synspunkter. Det er vel naturligt, og det burde have styrket redegørelsen, men jeg er ikke sikker på, at indledningen er blevet en sådan styrkelse.

Det, der efter ministerens mening er karakteristisk for kulturpolitikken, sådan som denne regering ønsker at tilrettelægge den,

kan vistnok mest præcist karakteriseres ved ordet alsidighed. Det enkelte menneske skal have en ægte valgfrihed gennem et alsidigt udbud, siger ministeren et sted. Det er en målsætning, jeg kan anerkende som ledetråd for radio- og fjernsynsvirksomheden, men det bekymrer mig, at ministeren mener, at blot og bar alsidighed er tilstrækkelig, når det gælder den samlede kulturpolitik.

Jeg ville ønske, at ministeren havde fastslået, at regeringens mål for den samlede kulturpolitik var en frisindet kulturpolitik. Det ville have været godt, om ministeren dertil kunne have føjet: en frisindet kulturpolitik vil sige at give de nye måder at udtrykke sig på og de nye måder at overveje forholdet mellem mennesker på en chance for at finde en plads i samfundet. Det ville have været godt, om ministeren dertil havde føjet, at det nye har mere end det allerede etablerede brug for den støtte og beskyttelse, der ligger i en frisindet kulturpolitik, for det vil forhåbentlig være en undervurdering af de nuværende generationer at tro, at der ikke skulle eksistere blot nogle få, der kunne bringe den samlede menneskehed videre og nå en endnu bedre forståelse af de vilkår og muligheder, der ligger gemt i mennesker.

Hvis ministeren havde indledt sine kulturpolitiske overvejelser sådan, havde det været på sin plads at fortsætte med at sige: og i denne kulturpolitiske sammenhæng bliver det så radios og fjernsyns opgave at sikre det enkelte menneske valgfriheden gennem et alsidigt udbud. Jeg håber, at det kun er en forglemmelse, når ministeren ikke har taget ordet „frisindet“ i brug. Så betænkeligt dette måtte være i sig selv, var der dog en undskyldning i, at det kun var en forglemmelse. Men jeg frygter for, at der ikke bare er tale om en forglemmelse.

Et medlem af folketinget blev forleden dag citeret for at skulle have sagt: støtte til kunst bør kun gives, når et stort flertal er enig om det. Det er jo et standpunkt, det kan være udtryk for en holdning, men rigtignok efter min opfattelse en holdning, der har til baggrund: vi har nået, hvad mennesker kan nå, derfor skal det nye ikke støttes, når det støder an. Men frisindet er holdningen ikke, den er alsidig, men giver ikke, stadig efter min opfattelse, plads for den fornyelse, som vi må håbe og bede til altid ligger foran os.